

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **P. B.**, bytem, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016, sp. zn. KÚOK/57532/2016/ODSH-SD/7356, č. j. KUOK 67075/2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 27. 6. 2016, sp. zn. KÚOK/57532/2016/ODSH-SD/7356, č. j. KUOK 67075/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Prostějov, odboru občanských záležitostí – přestupkového oddělení (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 7. 4. 2016, č. j. PVMU 47546/2016 16a, a rozhodnutí tohoto orgánu bylo potvrzeno.

Rozhodnutím orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 28. 2. 2016 v 13:47 hod. jako řidič osobního motorového vozidla, na dálnici D46 ve směru jízdy na Olomouc, v km 11, a v místě, kde je rychlost omezena dopravní značkou B20a – Nejvyšší dovolená rychlost na 110 km/h, bylo motorizovanou hlídkou Policie ČR prováděno měření rychlosti měřícím zařízením PolCam, kdy u uvedeného vozidla byla při průjezdu naměřena rychlost jízdy 188 km/h (po odečtu odchylky 3 %). Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť povolenou rychlost jízdy mimo obec překročil o 78 km/h.

V souladu s ust. § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 zákona o silničním provozu a ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění v rozhodnou dobu (dále jen „zákon o přestupcích“), byla žalobci uložena pokuta ve výši 8 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný nevyvrátil tvrzení žalobce, že v době spáchání přestupku vozidlo neřídil, což uváděl již v průběhu řízení. Žalovaný se s touto odvolací námitkou vůbec nezabýval, čímž byla neúměrně zkrácena práva žalobce.

Další námitku žalobce spatřuje v tom, že mu nebyly prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoliv ohrozil či narušil veřejný zájem. Neztotožňuje se se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, dle něhož naplnění materiálního znaku nelze odůvodnit naplněním znaku formálního. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by ze strany správního orgánu muselo dojít k přesnému zajištění místa spáchání přestupkového jednání, neboť silnice, na níž měl být přestupek spáchán, prochází rovnými a přehlednými úseky a pouze minimálně jakoukoliv zastavěnou oblastí. Dle žalobce je tedy zjevné, že z jeho strany nemohlo dojít k jakémukoliv ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Taktéž není v rozhodnutí specifikováno, jaká byla v dané době hustota provozu.

Žalobce se domnívá, že popsany provoz musel odpovídat možností jet lehce vyšší rychlostí než je maximální povolená rychlost, a to bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť nikde není zmíněno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla. Pokud by na silnici byla dopravní špička, kdy většina účastníků silničního provozu dodržuje nejvyšší povolenou rychlost, byl by žalobce nucen takovouto rychlostí předjíždět jiná vozidla. I když žalobce přestupek po formální stránce spáchal, nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoliv ohrozil. Takovou skutečnost mohl správní orgán prokázat právě výpovědí zasahujících policistů.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že námitka, dle které žalobce po celou dobu namítal, že nebyl řidičem vozidla, nemá oporu ve spisovém materiálu. Žalobce ani jeho zástupce se ústního jednání před správním orgánem prvního stupně nezúčastnili.

Taktéž námitka týkající se absence materiálního znaku přestupkového jednání je dle žalovaného nedůvodná. Žalovaný se s touto otázkou zabýval a své závěry dostatečně odůvodnil. Nad rámec uvedeného žalovaný poukazuje na výpis z evidenční karty řidiče žalobce, ze které vyplývá, že tento má značné problémy s dodržováním zákona o silničním provozu, konkrétně s dodržováním dovolené rychlosti. Ze sankcí udělených za předchozí přestupky mohl žalobce dle názoru žalovaného jasně dovodit společenskou škodlivost svého jednání.

Ve správním spise se mj. nachází oznámení přestupku sepsané na místě ze dne 28. 2. 2016, v něm se žalobce nevyjádřil, ani jej podepsal, dále úřední záznam o přestupku ze dne 8. 3. 2016, videozáznam z místa spáchání přestupku a fotodokumentace dokladů žalobce na nosiči CD, ověřovací list č. 283/15 ze dne 2. 12. 2015, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platnou kalibrací od 2. 12. 2015 do 1. 12. 2016, a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) potvrzující celkem 10 záznamů o přestupcích od roku 2006.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby:

Dne 31. 3. 2016 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 7. 4. 2016. Omluvu z ústního jednání zaslano zmocněncem žalobce správní orgán prvního stupně neakceptoval, neboť se nejednalo o řádnou omluvu a ve věci daného dne jednal. Správní orgán prvního stupně provedl tyto důkazy: oznámení přestupku sepsané na místě, videozáznam fotografie na CD nosiči a ověřovací list č. 283/15.

Téhož dne vydal rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání, jenž žalovaný zamítl dle § 90 odst. 5 správního řádu, neboť dle napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že se žalobce přestupku dopustil a správní orgán prvního stupně postupoval správně. Dle žalovaného byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a za tímto účelem byly opatřeny potřebné podklady pro rozhodnutí. K námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně neurčil, zda k přestupkovému jednání došlo na soukromém či veřejně přístupném pozemku, žalovaný uvedl, že je tato námitka irelevantní, a to vzhledem k tomu, že k přestupkovému jednání došlo na dálnici D46 a skutek byl v maximální možné míře konkretizován. Za nedůvodnou považoval žalovaný taktéž námitku, dle které rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neplní požadavky na zápisy právních norem, kvalifikací

a výrazů v rozhodnutích, což jej způsobuje neplatným. Dle žalovaného je rozhodnutí jasné a srozumitelné. Dle žalovaného přestupkový spis obsahuje veškeré nezbytné a potřebné dokumenty, ze kterých je zřejmý průběh dané události a její následky. Zavinění bylo jasné prokázáno a skutková zjištění jsou taková, že o nich není pochybností. Rovněž se dle žalovaného správní orgán prvního stupně pečlivě vypořádal s materiální stránkou přestupku.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žaloba není důvodná.

K jednotlivým žalobním námitkám:

Žalobce nejdříve namítal, že žalovaný nikterak nevyvrátil tvrzení žalobce, že v době spáchání přestupku neřídil vozidlo.

Žalobce v odvolání k osobě přestupce uvedl pouze toto: „Správní orgán je dále povinen postavit nad vší pochybnost najisto, že se jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, to znamená, existuje-li ne zcela nemožná verze, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout bez nepochybného prokázání skutkového děje. Obviněnému z přestupku proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, stačí, aby o otázce, kdo se uvedeného jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost. V popisu skutkového děje ve sděleném obvinění a v předložených důkazních materiálech jsou pochybnosti v takovém rozsahu, že správní orgán má povinnost držet se právní zásady *in dubio pro reo*.“

Soud konstatuje, že žalobce neuvedl konkrétně, v čem jím tvrzené pochybnosti spočívají. Taková námitka stran osoby přestupce je velmi obecná a nekonkrétní. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, stejně jako správní orgán prvního stupně, že

zavinění žalobci bylo jasně prokázáno a o průběhu protiprávního jednání nevystaly pochyby. Dále pokračoval, že podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné pro věc rozhodné rozpory.

Soud k tomu dodává, že vzhledem k situaci, kdy správní orgány neměly nejmenších pochybností o totožnosti přestupce, neboť tento byl nade vší pochybnost prokazatelně identifikován, nebylo na místě se touto otázkou dále zabývat.

Pokud žalobce zpochybňuje provedené důkazy, které ve svém souhrnu jasně dokreslují skutkový stav, je jeho povinností prokázat tvrzenou nezákonnost. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2010-35 (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), „je primárně důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím.“ Žalobce žádné důkazy nenavrl ani nepředložil k prokázání svého nekonkrétního tvrzení.

Soud dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, v němž se uvádí: „V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu o povinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení se v řízení o přestupku neuplatní. Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třebas i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal. Jiná je ovšem situace v případě tzv. aktivní obhajoby. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku přece postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).“

Z oznámení přestupku vyplývá, že žalobce byl v daný okamžik spáchání přestupku na místě kontroly zasahujícími policisty, neboť žalobce byl ztotožněn dle řidičského průkazu. Žalobce se však k věci odmítl vyjádřit a tento nepodepsal. Dle videozáznamu měli předmětné vozidlo žalobce policisté po celou dobu stále na očích, přičemž na tomto videu nelze

vypozorovat, že by došlo např. k výměně řidičů. Na CD nosiči se také nachází celkem 5 fotografií, na nichž je občanský průkaz, řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a průkaz o povolení k trvalému pobytu. Taktéž je na fotografii zaznamenané stojící vozidlo žalobce a v pozadí stojí žalobce. Všechny doklady jsou vedené na jméno žalobce. K ústnímu jednání, na které byl žalobce předvolán, se bez řádné omluvy nedostavil.

Soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že správní orgány shromáždily dostatečné důkazy o tom, že se předmětného protiprávního jednání dopustil žalobce. Naopak žalobci se nepodařilo zpochybnit skutečnost, kdo vozidlo řídil. Po zhodnocení těchto skutečností má soud za prokázané, že v průběhu řízení nevystaly pochybnosti o osobě řidiče. Za této situace správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud vyšly z ostatních dostupných skutečností (zde zejména z videozáznamu a fotografií), které prokázaly, že pachatelem přestupku, jehož spáchání samo o sobě nebylo zpochybněno, byl právě žalobce.

Jako druhou námitku žalobce uvedl, že mu nebylo správními orgány prokázáno, že by svým jednáním kohokoliv ohrozil či narušil veřejný zájem, přitom se dovolává judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž nelze tvrdit, že materiální a formální znaky přestupku jsou totožné.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích *„přestupkem je zaviněné protiprávní jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně.“* Jak vyplývá z uvedeného ustanovení, znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Naplnění formálního znaku žalobce nijak nezpochybňuje, tedy netvrdí, že by předmětnému vozidlu taková rychlost naměřena nebyla (pouze zpochybňuje osobu řidiče), avšak zdůrazňuje, že nebyl nijak ohrožen provoz na pozemních komunikacích.

Materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v ustanovení § 1 zákona o přestupcích; zde žalobce s odkazem na aktuální situaci na vozovce tvrdí, že tento znak naplněn nebyl, neboť v dané chvíli nemohl nikoho ohrozit. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze vyslovovat paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti vysoké rychlosti na přehledném úseku je tak mizivá, že zde není naplněna materiální stránka přestupku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77, konstatoval, že není pochyb o tom, že až teprve poté, co je

zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek. Pokud naopak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k ohrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Ustanovení § 3 správního řádu stanoví, že „*správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*“. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu „*v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena*“. Přitom, jak bylo již výše uvedeno, je správní orgán povinen zjistit, zda došlo k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků přestupku.

V souzeném případě je zde v první řadě okolnost spočívající v prokázaném překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce v daném případě překročil rychlost o 78 km/h. To je okolnost zcela zásadně odlišná od okolností, které soud posuzoval v případě rozsudku 14. prosince 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, jehož se žalobce nepřipadně dovolává. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pro vznik odpovědnosti za přestupek je třeba naplnění nejen formálních požadavků, ale též materiálního znaku přestupku. Ten je vyjádřen v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, slovy „*porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti*“. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud shledal, že obecně lze „*vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek*“. V tomto případě takovou výjimečnou okolností bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o pouhé 2 km/h, což Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako natolik nízkou odchylku, že překročení nejvyšší povolené rychlosti bylo v daném případě mimo kontrolu obviněného. Závěry nastíněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu je možno na projednávanou věc jako obecná východiska aplikovat, výsledek individuálního posouzení ovšem bude jiný. V případě žalobce totiž nelze tvrdit, že neměl pod kontrolou, zda se přestupku dopustí, či nikoli. Na nosiči CD založeném ve správním spisu a sloužícím správním orgánům jako podklad rozhodnutí, na němž byla jízda žalobce zachycena zasahujícími policisty, je možno vypožorovat, že k rychlé jízdě došlo na přehledném úseku, tj. na dálnici.

Pokud jde o věcné posouzení naplnění materiálního znaku přestupku, společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje to, že vysokou rychlostí nevzniklo žádné

ohrožení. I za této podmínky by bylo třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Formálním znakem skutkové podstaty přestupku, dle něhož bylo jednání žalobce kvalifikováno, není vznik ohrožení. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28).

Ze spisového materiálu soud zjistil, že otázce, zda byl naplněn materiální znak přestupku, se věnoval jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný. Touto problematikou se žalovaný zabýval na str. 7 napadeného rozhodnutí a správní orgán prvního stupně na str. 3 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež tvoří společný celek, a to způsobem, který soud považuje za dostatečný. Správní orgány tak otázce materiální stránky přestupku žalobce věnovaly dostatečnou pozornost. Soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že materiální stránka přestupku v daném případě naplněna byla. Pokud řidič překročí rychlost o 78 km/h, musí tak činit úmyslně nebo minimálně vědomě nedbale. I když žalobce tvrdí, že měl o situaci dostatečný přehled, mohl svým jednáním ohrozit či omezit ostatní řidiče nacházející se na pozemní komunikaci. Není pravdou tvrzení žalobce, že provoz musel odpovídat možností jet lehce vyšší rychlostí než je maximální povolená rychlost bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu a pokud by byl hustý provoz, kdy zcela většina účastníků silničního provozu dodržuje nejvyšší povolenou rychlost, nebylo by možné jet rychlostí naměřenou žalobci. Dle videozáznamu zasahujících policistů provoz hustý byl, avšak řidič se po celou dobu držel v levém jízdním pruhu, kdy všechny účastníky silničního provozu předjížděl, tedy provoz tak, jak byl popsán správními orgány, nijak logicky nevylučuje nebezpečnost chování žalobce. Žalobce tak naplnil materiální stránku přestupku dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy svým protiprávním jednáním ohrozil zájem společnosti.

Pokud tedy bylo prokázáno, že to byl žalobce, kdo porušil dopravní předpisy shora popsáním způsobem, musel tak činit s vědomím důsledků, které pro něj z tohoto porušení vyplývají. Takovým důsledkem je pak třeba rozumět zejména vznik odpovědnosti za přestupek podle ustanovení § 125 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Obstojí proto právní závěr žalovaného, že žalobci bylo po právu kladeno za vinu spáchání přestupku a že mu za něj byla v souladu se zákonem uložena i sankce a náhrada nákladů správního řízení.

Na závěr soud konstatuje k namítanému tvrzení žalobce, že měl pro osvětlení věci vyslechnout zasahující policisty jako svědky, že jak správně uvedl žalovaný, tento důkaz by

byl již k prokázání rozhodných skutečností nadbytečný, neboť správní orgány neměly nejmenší pochybnost o tom, že to byl právě žalobce, kdo vozidlo řídil a přestupku se dopustil.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobní námitky dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. prosince 2017

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně